

De tweede kaand is de **Adjodhiakaand**, hierin wordt kroning van Raamji tot koning van Ayodhya door koning Dasharath aangekondigd. Raamji was de oudste zoon, dus was het logisch dat hij de opvolger moest worden. Raamji mocht natuurlijk nog geen koning worden, omdat hij voor een ander doel op aarde was gekomen. Raamji was een avatar (incarnatie) van Vishnuji en hij was op aarde gekomen om de demon Ravan te doden. Raamji wist dat ook, maar dat mocht niemand anders weten. Hij verzocht Saraswatie mata om Manthara de bediende van Kekehi te bewerken, zodat Manthara vervolgens Kekehi kon bewerken. Manthara wist dat Kekehi twee wensen van de koning te goed had, daarom werd Kekehi ertoe gezet om die twee wensen i te willigen. Ze moest aan de koning vragen om het koninkrijk naar haar zoon Bharath over te dragen en Raamji veertien jaar het bos in te sturen. Eerst wilde Kekehi dat niet, maar veel valsheid was het Manthara gelukt om haar op andere gedachten te krijgen. Kekehi deed al haar juwelen uit en ging op de grond liggen. Toen de koning naar haar ging om haar het nieuws van de bekroning van Raamji te vertellen, zag hij dat zij op de grond lag. De koning hield erg veel van haar en vroeg aan haar wat er aan de hand was, maar ze zei eerst niets. Na aandringen van de koning liet zij hem nogmaals beloven dat hij haar wensen in vervulling zou laten gaan. Toen ze het woord van de koning had, wenste ze dat haar zoon Bharat koning moest worden en dat Raamji veertien jaar het bos in moest. In de familie van de koning werd een belofte altijd gehonoreerd en dat herinnerde Kekehi hem keer op keer. De koning had ook Raamji al beloofd om koning te worden, hij wist niet wat te doen. Hij zat in een vreselijke dilemma, dat hem de hele nacht wakker hield. Vashisht de guru van de koning werd ongerust, omdat de gunstige tijd voor de bekroning naderde, maar koning Dashrath was niet aanwezig in de troonzaal. Een vertrouweling van de koning werd op pad gestuurd om te kijken waar de koning bleef. De vertrouweling van de koning zag hem in een vreselijke toestand. De koning zei helemaal niets toen de vertrouweling hem begroette, maar Kekehi zei tegen hem om Raamji hier te brengen. Raamji kwam gehaast en kreeg het verhaal van Kekehi te horen. De koning kon Raamji niet recht in de ogen aankijken, hij had zelf niets tegen Raamji gezegd. Raamji ging naar zijn moeder en vertelde wat hij te horen kreeg. Raamji wilde het gegeven woord van zijn vader aan zijn moeder Kekehi respecteren en besloot per direct te vertrekken naar het bos. Sita mata en Lakshman kregen dit ook te horen en zij besloten mee te gaan. Raamji probeerde hun op andere gedachten te brengen, maar slaagde daar niet in. Uiteindelijk zijn ze alle drie op voorzoek van de koning door zijn wagenmenner Sumantra in het bos gebracht. In het bos ontmoette ze Nishaadraaj de koning van het bos. Ze werden vrienden en Nishaadraadji hielp hun om de rivier Ganga over te steken. Hij geeft Kevat de bootsman opdracht om hun naar de andere kant van het rivier te brengen. Onderweg kwamen ze heilige plaatsen en personen tegen. De heilige Bhardwadji muni nodigde hun uit om in zijn leefgemeenschap (ashram) te verblijven, maar Raamji vond dat te dicht bij Ajodhya en sloeg dat af. Ze vertrokken verder en kwamen bij de rivier Jamuna. Raamji stuurde iedereen die met hun mee waren terug, behalve Sita mata en Lakshman. Samen gingen ze naar de overkant en vervolgens verder naar Chitrakut waar Rishi Baalmiki woonde. Ze besloten om daar een hutje te bouwen en er hun vaste verblijfplaats te maken. Sumantra ging terug naar Ayodhya en gaf het boodschap van Raamji aan de koning en koningin Kausilya. De koning kon het leed niet aan en bezweek van verdriet. Bharat en Satrugna die bij de grootouders van Bharath op vakantie waren, werden teruggeroepen. Bharat was totaal niet blij met wat zijn moeder had gedaan, hij deed de overlijdenssrituelen van zijn vader en besloot samen met de guru, zijn moeders en een gedeelte van zijn leger naar Chitrakut te gaan om zijn broers en schoonzus op te halen. Nishaadraaj kreeg van zijn spionnen te horen over hun komst en bereidde zich voor op een gevecht. Gauw kwam hij te weten dat Bharath geen kwade bedoelingen had. De Devtas werden ongerust, ze waren bang dat het Bharat zou lukken om Raamji, Sita mata en Laksman

terug naar Ayodhya te brengen naar Ayodhya, waardoor hun werk, namelijk het doden van hun vijand Ravan zou dan mislukken. Raamji kreeg van de bosbewoners te horen over de komst van Bharat met een groot leger. Lakshman was klaar om te vechten, maar Raamji stelde hem gerust. Onder tussen waren de ouders van Sita mata ook op weg naar hun. De ontmoeting was hartverscheurend en uiteindelijk had Raamji Bharat overtuigd om terug te gaan en het koninkrijk Ayodhya te besturen. Bharat gaf aan, alleen te regeren tijdens de afwezigheid van Raamji nooit op de troon te gaan zitten, aangezien het Raamji toebehoorde. Hij vroeg om de sandalen van Raamji en met dat in zijn hand vertrokken ze weer naar Ayodhya.